

D'hora al matí, quan la claror encara és una mica tendra, de vegades les coses semblen allò que no són. Diumenge, per exemple, mentre pujava sense gaire trànsit per la carretera del Llobregat. Feia un dia força transparent i tot just entrar a la recta de Sallent es veien ja les muntanyes ben nevades del Pre-pirineu: un tros del Cadí, la carena retallada del Moixeró, la Tosa d'Alp i el triangle destacat del Puigllançada. Més a la dreta, la gran taca blanca del Puigmal i el seu entorn. Amb aquest teló de fons i els camps de cereal d'un verd ben viu, com si fossin prats de muntanya, el nord del Bages i el Berguedà semblaven un país alpi. Puig-reig i el seu turó, on s'havia aixecat l'antic castell dels templers, i també Gironella, es destacaven sobre una cortina blanca que el sol feia ressaltar. Hauríeu dit que érem a la Savoia, per exemple, i que l'embassament de la Baells, insòlitàment ple, era el mateix llac d'Annecy. La il·lusió es mantenia perquè la carretera era bona, perquè baixaven molts cotxes amb matrícula

ANY MIL

JOSEP CAMPRUBÍ

Un conte dels Alps

francesa, perquè en un revolt apareixia, amb tot de colors llampanants, una estació de servei retolada amb el nom d'*Elf service*, perquè el Llobregat, habitualment escanyolit, baixava abundant com un torrent de muntanya durant el desgel...

Més amunt de Guardiola, pujant cap a un dels pocs pobles amb vitalitat situats a la dreta de l'Alt Llobregat, continuava la ficció mentre veia des de sobre el pla que hi ha entre Guardiola i Bagà com si la vall del Bastareny fos semblant al *bassin* del riu Arve, entre Chamonix i Argentièrre. Em podia gairebé imaginar les ramades de francesos — i de gent de tot el món, entre la qual

no falten mai catalans — que ja feien cua per pujar a l'Aiguille du Midi o a la Mer de Glace. Fins i tot era fàcil de suposar que aquella carretera que s'acostava al Moixeró era justament la que travessa el túnel del Mont Blanc.

La suggestió d'un matí gairebé primaveral s'havia acabat. Ara en recordava l'origen. Ahir al vespre llegia les declaracions del senyor Prenafeta que justificava la puja del preu del peatge del túnel del Cadí argumentant que encara era molt més barat que el del Mont Blanc, com si els dos túnels i sobretot els països que hi ha a cada banda fossin comparables. Realment el senyor Prenafeta la sap molt llarga. Per exemple

quan explica que la societat que representa, a més del túnel va haver de construir molts quilòmetres d'accessos i que, al Mont Blanc va ser l'administració pública qui ho construï. La sap molt llarga perquè s'oblida d'explicar allò que sap prou bé: qui va pagar el gran accés del túnel del Cadí, des d'Abrera fins a Bagà, un gran accés sense el qual el túnel del Cadí no podria existir.

El senyor Prenafeta se n'oblida perquè sap que, tot i que l'increment del peatge del Túnel és una exageració, com que no hi ha alternativa la gent hi continuarà passant. Però nosaltres no hem d'oblidar que els Pirineus no són els Alps, que a banda i banda del túnel del Cadí no hi ha la Savoia i la Vall d'Aosta i que Berga no és Chamonix i Puigcerdà no és Courmayeur. En un país que tot just comença a encarar els seus gravíssims dèficits en comunicacions no es poden acceptar fàcilment els peatges abusius i els jocs de mans discriminadors, sigui al túnel del Cadí, a l'autopista de Manresa a Terrassa o a la polèmica autopista del Maresme.